

A Rózsaszínű Dzsip

*Föl, föl, lefelé, lefelé,
vonszolja súlyosan magát
a pusztulósos masina,
nehéz görgőin: virág.*

*Görgőin: szironyok, szirmok,
ráragadt Krisztus-kehely,
tollacska, bordácska — minden, amit
nem én gázoltam el.*

*Stemplihegyek szorzatában,
megbélyegezve tökig,
salakhegyek sárlatában
megy a Rózsaszínű Dzsip.*

*Át a szemét-szaharákon,
Szenegáltól Szegedig,
át a kölletlen világon
megy a Rózsaszínű Dzsip.*

*Feszcsillag-közi húrok
vérét árammá szedik.
Szép az éj. A Vénuszokhoz
párhozó Marsokat kerít.*

*Céljaink arany szemérme
impulzustól megtelik.
S kölkeiktől iszonyodva
megy a Rózsaszínű Dzsip.*

*Eljött a felemás jólét,
akár a gutaütés.
Megemelni a földet
a kerék sok vagy kevés.*

*Éjjél-nyuvasztó vágyaink
hiába csillagosak.
A cél szaturnusz-gyűrűjét
átvágja a bicsak.*

*Világméretű hohér
ontja a rózsát reánk.*

*Az ünnep dagonyáiban
valahogy elkárhozánk.*

*Heves hajunk, hagyatékunk
méltatlan hadakra száll.
S a kuplungot berúgja
Illés, utas-királ.*

*Éden ragyog a felvégen,
és ugyanott: a halál.
Aki felfut: letörténik,
aki cammog: letalál.*

*Mi úgy törtünk a magasba:
tündér karosszériánk
párállt festékszag-pirosban,
s alul: kilátszott a láb.*

*S íme, Illésként robogni
bízattak írott jogok,
fogunk között mert a hegyre
vittünk halálos okot.*

*Rák jegyében halad a Föld
sehonnanból sehova.
Meg nem váltja a tenyészet
semmi kerekess lova.*

*Íratlan a bitang törvény,
írott álmaidra: bot.
S A KOPONYA A KÖVEKEN
LASSAN ALÁKOPOGOTT.*

*Ki alázná magát kerékké?
Mégis: mennyi kerék.
Fogatlan illeszkedőktől
nyúvetik sárrá az ég.*

*Róma teliholdja
sokszorozódva vonul.
Lódulva a török félhold
egésszé azonosul.*

*Húsvétől Ramadánig
működő ravatalok.
Mennyi kerék! S alatta:
mennyi halott.*

*Éden ragyog a Felvégen,
és ugyanott: a halál.*

Megreformál a reformer
és befagyaszt a kufár.

Meglovasít senhor Cortez
és ugyanő megabál.
Keréketör a középkor,
elfogyaszt a kannibál.

Falóban jő a görög-fi,
elefánton Hannibál.
Pénzt vagy életet, kiáltod,
más meg bankópénzt csinál.

Hordozzon bár Jaguár vagy
puputeve — egyremegy.
Száz keréken vagy galoppban:
mindig hiányzik az egy.

Dikhec, világ! rikkant Richárd,
sose kajáltam olyat,
hogy országot se ígértem,
s adják alám a lovat!

hogy a rima ingyen kurel,
apját kosztol a fattyú,
ingyen mozog a segg világ,
ingyen jár a dugattyú!

Hatékony a bot az észre,
mégoly hatásos a sokk —
S A KOPONYA A KÖVEKEN
LASSAN ALÁKOPOGOTT.

Kimetélni a gyógyítót
hóhérol a nikkal sebészet,
s nem találják a Géniuszt
a kések.

Mivelik eL Zét az ágyon
pokoli villám-verések,
verik a fehér betonhoz,
hé — nyekk!

Porlasztó gomolyban füstől
arc, harc meg hadisarc.
Kudarc a szerelmes város
s a falvak: minden kudarc.

Gyárkémények bukása,
hőmbölyödő úszása,

*mímel szerelmi halált
elforgó bánat.*

*Tarackja eljött a füveknek,
végzete a fáknak,
bocsánata a bűnnek,
büntetése minden csodának,*

*szájak és precíziók
fehérre hűlnek.*

*Ki négy mennyet megnyilazva
új tüzekkel megtelik:
áll a kocsi, rajta Illés,
s lassan megemelkedik.*

*Jójj próféta, játszd el újra:
három vagy öt egyremegy.
Ránkmutat a végzet ujja,
éj van, s előttünk a hegy.*

*Egy lábon forg a mesevár,
két lábon jár a gyalog.
Kurta eb fut három lábon,
a négy láb meg: analóg.*

*Egy keréken ring a zsonglőr,
a srác kettőn bazsalyog,
hárommal mén a triciklis,
az öt kerék: analóg.*

*Négy vót Fordnak, négy Zsigának,
mégis öttel kanyarog,
így lesz hátra az előre —
én állva is haladok.*

*Ötje van az Apokának,
Albán öt PLUSZT követel.
Ezer-négye volt Maónak —
Illésnek: amennyi kell.*

*Képzeltések nem szoroznak,
s törik a tört, nem növel.
Ezer eggye van a proccnak —
Illésnek: amennyi kell.*

*Jójj próféta, játszd el újra:
három vagy öt egyremegy.
Ránkmutat a végzet ujja,
éj van, s előttünk a hegy.*

Pálmás ingünk zsoldos nyűvi,
Saulusból leve: Pál.
Lelopták a Nap sörényét —
és lőn másé a szakáll.

Íratlan a bitang törvény,
írott álmaidra: bot.
S A KOPONYA A KÖVEKEN
LASSAN ALÁKOPOGOTT.

Föl, föl, lefelé, lefelé,
alól, elé, elől!
S egy megölhetetlen roncs
mászik fel napnyugat felől.

Veres alkony felől jövünk,
eldagadoz Babylon,
munkálnak kerekék, bankok,
lúktet a birodalom.

Szívem a meg-nem-adásé.
Szépséges hadi-titok:
rózsából, koponyából
családot alapítok.

S viszem — visszük a hegyre
a tekintetek iránt.
S a koponyában: virág lesz,
s a szemgödrökben: virág.

Becsvágyam, mért is tagadjam:
súgni, ha enyém a szó:
Élet van a halálban,
s az élet gyógyítható.

Ki a kereket hírül adta,
elporladt már a herold.
Éj van, s a nyomorúságon
oroszlán alszik: a Hold.

Kifestett motorházunkon
sül a hús, pattog a fánk.
Fölfér a tudomány mellénk,
s a gyalupaddal: apánk,

elképzelt szerelmünk, vemhünk,
és tündér famíliánk.